

Ἀθήναι 11 Νοεμβρίου 1937
Ἔτος Α' Ἀριθ. 12

2

ΔΡΑΧΜΑΙ

Περιεχόμενα :

Τοῦ κ. Τίμου Μωραΐτινη
Μιά υπόθεση

Τοῦ κ. Σαβ. Παπαδοπού-
λου
Πῶς ἐγνώρισα τὴν Πολυδεύ-
ρη στὴ «Σωτηρία»

Ν. Καββαδία
Ὁ πιλότος Νάγγελ
Ἰω. Κουτήφαρη
Δημοσιογραφικά ἀνέκδοτα

Τοῦ κ. Γ. Κόκκαλη
Ἡ ἀμοιβὴ τῆς τιμιότητος
(Εὐθυμογράφημα)

Μίνου Ἀνδρουλιδάκη
Στὰ νησιά τῶν Κυκλάδων

ΤΟ ΑΡΚΑΔΙ
κ.κ Χριστ. Σταυρουλάκη καὶ
Ἀνδρέου Μαρκέλλου

Σώτου Πετρά
Κατίνκι καὶ Τζογές.
«Πῦρ»

Τὸ νέο ἀνάγνωσμά μας, ἐγαλ-
μένο ἀπὸ τὸ ἐμῶνυμο ναυτικὸ
φίλμ ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Ἀρκαδι-
δικοῦ

Τούλας Ντούνη
Μιά ἀπέραντη ἀγάπη

Κλώντ Φαρρέρ
Μισὸ λεπτό τῆς ὥρας

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΟ ΔΑ-
ΚΤΥΛΙΔΙ. (Διήγημα ἀστυ-
νομικὸ. Πρωτότυπη μετάφρα-
σι ἀπὸ τὸ Δανικόν).

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ Α-
ΣΤΡΑ
(Προγνωστικὰ τοῦ Νοεμ-
βρίου)

ΕΝΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΕΡΧΕΤΑΙ
(Μυθιστόρημα Ζεῦγκλας)

Τοῦ κ. Ν. Τερζή
Ἀπομνημονεύματα Ζῶων

ΕΝΑ ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΟ ΡΕ-
ΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΤΗΝ Ι-
ΣΠΑΝΙΑ

Ἐθελονταί, παύσατε πῦρ !

ΤΟ ΣΕΞ ΑΠΗΛΑ ΣΤΟ ΧΟ-
ΛΥΓΓΟΥΝΤ

(Τὰ κινηματογραφικὰ ἔργα
τῆς ἐβδομάδος. Τὰ θεάτρα.
Τὰ κέντρα κλπ.)

ΚΥΡΙΕΣ ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΜΕ
Μόδα, Νοικοκυριό. Μαγει-
ρική.

Εἴδημα σελίδες. Σταυρόλεξα.
Παιγνίδια. Γρίφοι κλπ.
(Σχίσσα Μ. ΚΕΤΣΗ)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΕΝΡΩΠΗ

Ο ΜΕΓΑΣ ΜΥΣΤΗΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ **ΕΜΙΛ ΓΙΑΝΝΙΝΚΣ** ΚΑΙ Η **ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΧΟΠΠΕ**
(ΤΟΥ ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ) ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΠΤΜΑΝ
ΠΡΙΝ ΑΠ' ΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ (Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ)
Προβάλλεται ἀπὸ σήμερον εἰς τὸ ΠΑΛΛΑΣ

Μία καταπληκτικὴ ἀστυνομικὴ ἔρευνα «Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ ΣΕ ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ»
με πολλὰς ἱστορίας, τοῦ Γάλλου ἀστυνομικοῦ συντάκτου Ζώρζ Φεβριέ. ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. 1808.2
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36197

Е
У
Р
О
П
П
Н
—

...συνεισέφερε στην ανάπτυξη της χώρας. Η συνεισφορά του στην ανάπτυξη της χώρας, η οποία έγινε με την ίδρυση του ΕΠΕΑΕΚ, είναι μεγάλη. Η συνεισφορά του στην ανάπτυξη της χώρας, η οποία έγινε με την ίδρυση του ΕΠΕΑΕΚ, είναι μεγάλη.

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ
ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΤΟΥ Κ. ΜΙΝΟΥ
ΔΗΜΟΥΛΑ ΔΑΚΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ο Αλβος Ρενάνης, άρχισυντάκτης της 'Αθηναϊκής εφημερίδας 'Εκραυγή', άρχίζει μία άλληλογραφία μ' ένα άγνωστο κορίτσι, που στο τέλος καταλήγει σ' έρωτική. 'Η νέα, που την λένε Ρέα Μαρ-λιν, τον άγαπά κι' αυτή καί τον καλεί να πάει στη Ρόδο για να γνωρισθούν. Μά το καίξει αυτό, άποφασισμένο πιά από τον Λίνο Ρενάνη, άναβαλλεται διαρκώς, ως που ένα βράδυ καταγλιόος τον ελδοποιεί τη-φανονικώς στο σπίτι του ο διακυτερεύων συντάκτης, όστι έκτός από την 'Ελλάδα εγι-ναν πλημμύρες καί στη Ρόδο καί τόν ρωτούσε πώς να δη-μοσιευτή ή είδησις. Ο Ρενά-νης, παρά την τρομερή βροχή, πηγαίνει στο γραφείο του.

80Ν

Μηκέ σάν άνεμοστρόβιλος σ'το χάλ, προχώρησε κι' έφθασε στο γραφείο του διακυτερεύοντος συντάκτου, που σ'όδοιχρ σούζα σ' αν' άντικρυμά του.

— Τό πηλέρωμά της Ράνης, το έπε με μιά φωνή σκληρή, α-λολιούτι, που ο Πράδης δέν την γνώρισε, δέν ένοιωσε με τη γλή-γορη, σάν ειρωνική σ'το φανόμε-νο, μ' γλυκεία κι' άβολη φωνή του Ρενάνη.

— Ο Πράδης το έβωσε.

— Τιποτ' άλλο ήρθε; ρώτησε ο Ρενάνης άφορ το διάβαζε.

— Όχι, κύριε άρχισυντάκτη.

— Άν έρθη, καί το πέρες γρή-γορα στο γραφείο μου. Τώρα έ-λα μέσα, μ' όλες τις είδησεις σου καί τηλεφώνους σ'τόν συντάκτη της όλης ν' άρχισα από την πρώτη σελίδα τις πλημμύρες. 'Επ'αύτη-λους τίτλους κτυπητούς. Νά πε-τάξη καί το άδερφο πούργασα ναίρς... Θά στείλω άλλο άδερφο για τίς πλημμύρες που θά πάη άρχη στις είδησεις... θωτογραφί-ες έφωσαν για τίς καταστροφές τών 'Αθηνών.

— Μάλιστα κ. άρχισυντάκτη.

— Πετυχημένες;

— Να... Τις είδε ο συντάκτης της όλης καί τις έστειλε στο τσι-γκονογραφείο.

— Πάρε το τσιγκονογραφείο γρή-γορα καί δώσε μου τό...

Τί σείονταν... σ'έφθηκε ο Πράδης, περνούοντας το τσιγκο-γραφείο στο πλέρωσόν. Αύτος μπορεί να σ'εσέλλαν μία για πάνα. Μά την έξρε ή δουλειά. Σέ δύο λεπτά έδωσε όλη την κα-τεθούνη.

Στο μεταξύ άπάντησε το τσιγ-κονογραφείο.

— Πάρε το, έπε ο Πράδης.

— Πέτρο έού; ρώτησε ο Ρενά-νης. Καλησπέρα... Σοδιστελάν φωτογραφίες άπ' την 'Εκραυγή;.

Πέντε: Είναι καλές... 'Α! Μπρά-βο! 'Αυα σ' αρέσουν εσύνα, θά έινε καλές. Λιπόδν οι δύο πάλινς τριπλές. Μία — ή θόρα — δι-στυλή. Κι' εκείνη καί 'σ'αυτοκίτη-τα, που τ'ά ποσούρε το νερό παν-τάστλη. 'Η έλλη διστυλή... 'Ει-πρός! Σέ μία όρα πρέπει να έ-χο τ'ά κλισέ... Κι' έκλεισε το τη-λέφωνο.

— Τώρα, έπε σ'τόν Πράδη, πά-ρε το τηλεγραφείο καί ζήτησε 'Ηοτερν. 'Εν τ'ό μεταξύ, ές δώ-με τούς κομψές που φοβούνη τη βροχή.

Κι' έπ'αυτες ένα κομπι από τ'ά πολλά, που έινε ένα παμπλό.

Σ'έν κειούνη καί ένα κούβου-σε τ'ά κούβουνη κι' ένα βάζονα γλήγορο άκούστηκε στο διάδο-μο.

Μηκέ ο 'Ηλίας, ένας κλητήρος

άδωντος, μία γερός, με ζωηρά γυνίκα ρωτούσε για τί μητέρα της.

— Πήγες άπάντα; τόν ρώτησε ο Ρενάνης.

— Πώς δέν πήγα κ. άρχισυντά-κτη.

— Άλλά τότε, ο Κώστας δέν ή-θελε να πάη στο τυπογραφείο, γιατί έβρεχε καί θάλωνα σ'α-τή ζάγαρη.

— Όχι, κύριε άρχισυντάκτη. Είπαμε να περάση λίγο ή μη-τέρα...

— Τι έκανε λέει; 'Εσεις... πέντε χρόνια στο γραφείο, μαζύ μου, που έρέτε τί είναι εφημερίδα... είπατε;...

— Κύριε άρχισυντάκτη... — Τοιμοδιά!... Δέν θέλω λέξ... Κι' αύριο θά ίδης τί θά γήν... Πήγαμε...

Ο 'Ηλίας έφυγε με το κεφάλι κάτω μ' εύχαριστήματα. 'Αφορ δέν τούκιμε τώρα κανένα πρόστ-μο, ως αύριο ο Ρενάνης θά είχε καλμάρε. Τόν ήξερε καλά. Καί γι' αυτό τόν άγαπούσε με την ψυ-χή του κι' ήταν έτοιμος να κινή τα πάντα γι' αυτόν.

Ο Πράδης έν τ'ό μεταξύ είχε πάει στο πλέρωσόν την 'Ηοτερν. Ο Αλβος πήρε το άκουστικό.

— 'Εδώ 'Εκραυγή'. Ο κ. Ρενά-νης. Μπορώ να ιδώ τόν κ. διευ-θυντή;

Σέ λίγο ο διευθυντής του άγ-γλικού τηλεγραφείου ήσαν στο άκουστικό καί έλεγε στο Λίνο:

— Καλησπέρα σας άγαπητέ φί-λε. Τι με θέλετε;

— 'Εχετε νέα από τη Ρόδο...

— Μία στιγμή παρακαλώ. Νά ιδώ...

— Άκούσε τη φωνή του διευθυντή που ρώτησε τούς υπαλλήλους. 'Υ-στερα τ'ό έπτε :

— Μάλιστα κ. Ρενάνη. 'Ενας τηλεγράφημά σας πέρασε. Πρέπει να τ'ό έχετε λάβει πρό μιας ώρας.

— Αυτό το έλαβα. Μά θέλω, άν έχετε σεις κάτι το συμπληρωμα-τικό. 'Αν πέρασε κάτι πιο έκτε-νές.

— Τότε θά σάς πώ σέ μισή ώ-ρα...

— —

— Όλα αυτά ο Αλβος θά θυμάνη τώρα... Την άγωνία κείνης της βραδιάς, ως που ο διευθυντής της 'Ηοτερν να τ'ό άπαντήρη από το δικό του, όπας καί την άνησυ-χία του, ως που ν'άφωδν οι έφη-μερίδες της Ρόδο για να διαβά-ση λεπτομέρειες.

Μά να πού ή Ρέα δέν τ'ό έγρα-φε κι' άς μ'ην έγραφον κι' οι ντό-πιες εφημερίδες τ' όνομά της με-τε καί το έπίθετό της μεταξύ τών θυμάτων. Καί τ'ό γι'αυτή—πώς μπο-ρούσε να τ'ό ξέρη από τόσο μα-κριά; 'Ισως ν'άπασε κάτι που την έβριζε στο κρεβάτι καί γι' αυτό σ'αυτοί... 'Ισως ν' άποφάσισε να μ'ην τ'ό έσονογράφη... 'Ισως ν' άκουσε τώρα αυτά που της συμβαλννε στην άρχή της γνω-ριμίας του: Πώς για τ'ό μέλλον της, για τ'ό καλό της — γι'αυτή α-υτό άπαυτούς ή ζωή, ή πραγματι-κήτητα — έπρεπε να σκεφθή ώ-μότερα καί ν' άντιμετώπιση την πραγματικότητα αυτή με θάρρος, άκούσθωντας τόν όρμό όλων τών κοριτσών.

Καί με την πίκρα στην ψυχή, έπε :

— Μακριά νάσαι αυτό καί να μ'ην έπαι πάσα τίποτα τ'ό κακό, γιατί αυτό θά μου κισιόη ως το θάνατο.

Μά οι σκέψεις του αυτές, στα-μάτησαν ως έδώ, γιατί κείνη τη στιγμή έμπαινε το Σεμπλόν στο σταθμό...

Πήρε την άσφρη του που μ' ά-γυνίκα ρωτούσε για τί μητέρα της.

— Είναι καλλίτερα, Πόπη, της έπε ο Αλβος... Τώρα πρίν πέντε λεπτά πήρα στο πλέρωσόν το σ'α-τή καί μ'ό το είπαν... Μάς πε-ριμένει μάλιστα μ' άντιμετώπιση.

— Καί πότε θά φτάσουμε;

— Στίς έπτάμιου... Νά, φέγου-με!

Τό σεμπλόν είχε ξεκινήσει μ' όλη του την ταχύτητα.

Ο κώπος τών Θηβών συνεχι-ζόνταν καί σ'α χωράφια χαρμιά έ-ξορπαν.

Καί σέ λίγο έφθικαν καί περ-κά πρόσαν, βελονιστά, με τις στίλες της βροχής να κρέμονται από τις κλισίες τόν σάν μαργυ-ριτορένια δάκρυα.

Καί οι δύο αίσθησθικαν καλλί-τερα. 'Η θεία 'Αττική, ατή ή ό-ραία φύσις της, με τ'ά ύπερογα τοπεία, τ'ό άρωμα τ'ό πεύκου, τούς συνέφερε. Καί τ'ό ότι σέ λί-γο θά ήσαν κοντά σ'τη μητέρα τους. Σ'την άρρωστη μητέρα τους, που ήταν γι' αυτό μία σπορή, που δούκοινα την συναντούσε στην έποχή μας.

— —

— Όλα θά θυμάνη ο Αλβος τ'ά περσιμένα, έσπασμένον στη βε-θεία πολυπόρνα του καί κυτά-ζοντας άπέναντί της γλυκιά τ'ό τ'όλου, που δέν τ'άβλεπε καθό-λου.

Την άνάρρωσι της μητέρας του, την έκδοσι του βιβλίου, την τελει-ωτική άποχώρησι του από τόν φί-λο του τ'ό Βλαστό, που άλγισσε, χωρίς να πάη να τόν άνασά, άρχισε με τόν κυπιά της νεύρα.

— Άλλάς αυτός ο άνθροπος, σκεπτόταν.

Μά σέ λίγο πρόσθετε :

— Μά δέν άλλάσε κι' έγώ; Κι' έτσι άποχωριστήκα.

— Έξαι έκδοσάμ' έπε. 'Αι στο διάβόλο. 'Όλο δουλειά-δου-λιά, είκοσι πέντε χρόνια τώρα... Δέν χάριχα κι' τη ζωή μου. Κι' ή νεότη μου πέρασε έτσι... Κι' έ-μνηστικες άπάντα στο γραφείο... Με φεύγες άγάπες... Μ' άπόπειρες για μία καλλίτερη ζωή που δέν πεύγουν.

Κάθως τότε κι' έγραφε ένα γραμά στο μακρινή φίλη του :

— Έξερει; Έσυνα από την 'Εκραυγή. Θά είδες, άλλως τε π'ας κατήριξε καί 'όνομά μου. Μά γι' έκδοσάμ' έπε. 'Αι στο διάβόλο. 'Όλο δουλειά-δου-λιά, είκοσι πέντε χρόνια τώρα... Δέν χάριχα κι' τη ζωή μου. Κι' ή νεότη μου πέρασε έτσι... Κι' έ-μνηστικες άπάντα στο γραφείο... Με φεύγες άγάπες... Μ' άπόπειρες για μία καλλίτερη ζωή που δέν πεύγουν.

Κάθως τότε κι' έγραφε ένα γραμά στο μακρινή φίλη του :

— Έξερει; Έσυνα από την 'Εκραυγή. Θά είδες, άλλως τε π'ας κατήριξε καί 'όνομά μου. Μά γι' έκδοσάμ' έπε. 'Αι στο διάβόλο. 'Όλο δουλειά-δου-λιά, είκοσι πέντε χρόνια τώρα... Δέν χάριχα κι' τη ζωή μου. Κι' ή νεότη μου πέρασε έτσι... Κι' έ-μνηστικες άπάντα στο γραφείο... Με φεύγες άγάπες... Μ' άπόπειρες για μία καλλίτερη ζωή που δέν πεύγουν.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ

νισακή' περιόδου, καί μη πη-γόνετε να ζητήσετε την ευτυ-χία σας μακριά. 'Εξασφαλί-σετε αυτήν μ' ό,τι είναι υπο-στά σας.

Η 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

'Η πλέον όμως έπικίνδυνος ήμέρα τού μηνός Νοεμβρίου από ασθηματικής άπόψεως θά είναι ή 21 Νοεμβρίου, διότι ένα άντικρυμά της 'Αφροδί-της καί τού Ούρανού, που θά γήνη άκριβώς ε'ς τ'ας 4.14' τ'ό άπόγευμα της ήμέρας αυτής, θά τ'ονώση, άν μ'ή αύξήση ό-λες τ'ας κακάς έπιδράσεις, οι όποιες σημειώνονται ε'ς τ'ας πρώτας ήμέρας της σεληνια-κής περιόδου τού Νοεμβρίου.

ΚΑΙ Η 29 ΤΟΥ ΔΙΟΥ

Κατά την 29 Νοεμβρίου ή άπόστασις της 'Αφροδίτης από τού Ποσειδώνος θά είναι 6.6 μ'ερών. 'Εν τούτοις ή μέρα αυτή δέν θά είναι ευνοική διά τ'ά φλέρτ, έκτός άν άποφασίση

'Αποφεύγετε ν' άρραβωνισατήε τ'ό πρώτο δε-καπενθήμερο τού Νοεμβρίου, άλλ' ούτε καί να πανδρευθήτε. Δέν θά εύτυχήσετε καί τ'ά παιδιά σας μπορεί να είναι άσθενικά. — Τό δεύτερο δεκαπενθήμερο δέν εύνοει τόν έρωτα. — 'Η 21η καί ή 29η Νοεμβρίου πάντοτε έχουν έπιτυχία σ'τα φλέρτ. — 'Επιχειρούν μόνον όσοι τ'ά παι-διά δλα για όλα.

κανένας εκ τών προτέρων να τ'ά παίξη όλα για όλα.

Γενικώς οι άστρολόγοι δέν εύρίσκουν μίαν ήμέραν τού μηνός Νοεμβρίου άπολύτως εύόλων δια τ'ας αίσθηματι-κάς ύποθέσεις.

Αυτά λέγουν οι άστρολόγοι. Καί φαίνεται ότι δέν έχουν ά-δικο. Διότι τ'ά όσα λέγουν, εί-ναι πορίσματα μακρών μελε-τών, παρατηρήσεων καί παρο-κολούθήσεων.

Αίώνες ολόκληρους έργά-ζονται οι άστρολόγοι έπάνω σ'τα ώροσκόπια. 'Από τών άρ-χαίστων χρόνων, ότε άκόμη δέν ύπήρχαν άστρονόμοι, άσ-τρολόγοι ύπήρχαν ε'ς τ'ας α-λίας τών βασιλείων καί τών με-γιστών, οι οίονοι επί τη βά-

ΟΛΟΣ ο κόσμος ευρί-σκει εν άναστατώ-σει. 'Όλοι τρεμοτά-ζουν. Μόνον ένα φύ-λο είναι πάντοτε ζωηρόν καί αιώ-νιο. 'Ο έρωας. Τό διαρκές αυτό φός, που δίνει στη ζωή την ευγένεια καί τ'ό κάλλος.

'Ο έρως άπασχολεί καί θά άπασχολή την γυναικα. Είναι τ'ό ένστικτο, είναι τ'ό μοιραίο, είναι ή φύσι που έχει όρίσει την γυναικα στην ευγενή καί ιδανική αυτή άπαυτολήσι; 'Η γυναικα πέφτει καί σηκά-νεται μ' αυτή την ε γ ν ο ι τ ε. Ευρίσκονται πάντοτε εν ά ν α μ ο ν ή τ'ό έρωτος. Φυσική έλπίσις καί άνησυχία της να μ'ή-θω εκ τών προτέρων τ'ά βή-ματα καί τ'ας διαθέσεις τού ώραίου αυτού Θεού.

καθώς έπιστρέφει ο ένας περνά-ει το άπρόσπαστο σε άλλον συνά-δελφον με τρόπο που περνάει δί-πλα στο καλλιό. 'Ενωείται γίνονται καί λάθη άλλα εύτυχώς δέν είναι πολλά τ'ά κρούσματα αυτά.

ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ

Τό δεκαπενθήμερο αυτό φαίνεται πολύ άλυτότερο δυ-σοίκον από τ'ό τελευταίο δε-καπενθήμερο τού 'Οκτωβρίου. 'Εν τούτοις άποφεύγετε να άρραβωνισαθήτε ε'ς τ'ό δεκα-πενθήμερον αυτό, διότι άρρα-βώνες σημαινούν έλπίδες, σγέ-δια, τ'ά όποια δέν είναι φρό-νιμο να κινή κανείς σ' αυτές τις δεκαπέντε ήμέρες. Πολύ ό-λγυότερο δέν πρέπει να γί-νουν τα γυμνά. Διότι τ'ά πα-νιά που θά γυγνιθούεν είναι ένδεχόμενο να μ'ή έχουν κα-λήν ύγεια.

θολήση την φωνή του καί έπε :

— Τιποτένια πράγματα αυτά. Δέν έχεις παρά να διαλέξης. Θά σάς πώ τόν άπολύτοτερό τρόπον.

'Εν πρώτοις μά λέει, για τ'ά έν-τεκτρία της Σαντί. Είπε έβλι-ναι θαλαμιο σ'τοίς πρέις φορές μεγαλειότερο από τ'ό άδερφο από τ'ό πλάτος. Σέ κάθε μέρος μ'α θο-ρα ή μισή από τ'ό έπάνω μέρος με τ'ά ν. α. Ε'ς τ'ό μέρον τού θω-λάσιου έινε τ'ό αδερνείο κι' κ'ι-δωμά, δίπλα τ'ό ένα μέρος α-ράφα πάντοτε από τ'ό έδω. Ε'ς την μέση πλείονος κάθεται ό να τ'ά τ'άσος ε'ς την έλλην ή έπικρί-ντη. Οι θάλαμοι αυτοί κολλημέ-νοι ο ένας δίπλα ε'ς τόν άλλο κατά δεκάδας καί ε'ς δύο σειράς, ή μία άπέναντί της άλλης, ευρί-σκονται από την έπιβλήμην έν-ος φύλακος. Δέν χρειάζεται λοιπόν να σ'ας έξηγήσω ότι πολύ εύκόλα μπορεί να περάση κανείς δι-α μέση, όχι πρηνότα, αλλά καί μεγαλυτέρα άκόμη πράγματα.

Μά, παρά την ύπόσχεσί του, πέρασε ένας μήνας καί μ'ητε άλ-λο γραμά έστειλε στη Ρέα, μή-τε έφυγε.

Στο μεταξύ εκείνη τυογραφε :

— Δέν μπορώ να καταλάβω τί σ' έκανε ν'αλλάξης γνώμη καί ν' άποφασίσης ν'άφωδν σ'τη Ρόδο. 'Ο,τι όμως κι' άν σ' έκανε να τ'ά άποφασίσης; Καλός ν'άφωδν, θά σέ περιμένω με άγωνία καί θά μετρώ τις ώρες που θά περάσουν ε'ς ότου σ' άντικρυσώ, ός ότου άκούσω τη θεία φωνή σου, ως ότου τ'ά μάτια μου σ' έβδν. Σέ φέ-γω με μου μ'α μέρα θά φά-σής κι' έγώ θά φροντίσω για τί συνάντησί μας.

— 'Ας έλθωμε τώρα ε'ς τ'ό δεύτερον δεκαπενθήμερον τού μηνός.

Τό δεκαπενθήμερο αυτό φαίνεται πολύ άλυτότερο δυ-σοίκον από τ'ό τελευταίο δε-καπενθήμερο τού 'Οκτωβρίου. 'Εν τούτοις άποφεύγετε να άρραβωνισαθήτε ε'ς τ'ό δεκα-πενθήμερον αυτό, διότι άρρα-βώνες σημαινούν έλπίδες, σγέ-δια, τ'ά όποια δέν είναι φρό-νιμο να κινή κανείς σ' αυτές τις δεκαπέντε ήμέρες. Πολύ ό-λγυότερο δέν πρέπει να γί-νουν τα γυμνά. Διότι τ'ά πα-νιά που θά γυγνιθούεν είναι ένδεχόμενο να μ'ή έχουν κα-λήν ύγεια.

Μά, παρά την ύπόσχεσί του, πέρασε ένας μήνας καί μ'ητε άλ-λο γραμά έστειλε στη Ρέα, μή-τε έφυγε.

Στο μεταξύ εκείνη τυογραφε :

— Δέν μπορώ να καταλάβω τί σ' έκανε ν'αλλάξης γνώμη καί ν' άποφασίσης ν'άφωδν σ'τη Ρόδο. 'Ο,τι όμως κι' άν σ' έκανε να τ'ά άποφασίσης; Καλός ν'άφωδν, θά σέ περιμένω με άγωνία καί θά μετρώ τις ώρες που θά περάσουν ε'ς ότου σ' άντικρυσώ, ός ότου άκούσω τη θεία φωνή σου, ως ότου τ'ά μάτια μου σ' έβδν. Σέ φέ-γω με μου μ'α μέρα θά φά-σής κι' έγώ θά φροντίσω για τί συνάντησί μας.

— 'Ας έλθωμε τώρα ε'ς τ'ό δεύτερον δεκαπενθήμερον τού μηνός.

Τό δεκαπενθήμερο αυτό φαίνεται πολύ άλυτότερο δυ-σοίκον από τ'ό τελευταίο δε-καπενθήμερο τού 'Οκτωβρίου. 'Εν τούτοις άποφεύγετε να άρραβωνισαθήτε ε'ς τ'ό δεκα-πενθήμερον αυτό, διότι άρρα-βώνες σημαινούν έλπίδες, σγέ-δια, τ'ά όποια δέν είναι φρό-νιμο να κινή κανείς σ' αυτές τις δεκαπέντε ήμέρες. Πολύ ό-λγυότερο δέν πρέπει να γί-νουν τα γυμνά. Διότι τ'ά πα-νιά που θά γυγνιθούεν είναι ένδεχόμενο να μ'ή έχουν κα-λήν ύγεια.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΝ

'Ομιλεί τώρα ή 'Αστρολό-για :

'Από τ'ας 3 μέχρι τ'ας 10 Νοεμβρίου ή Σελήνη 'αγεμ-νεί, όπας λέγει ο λόγος. Ε'ς τ'ας 11—12 τ'ό πρώτον τέταρ-τον καί ε'ς τ'ας 18 πανσέλη-νον. Ε'ς τ'ας 6.16' τ'ό πρώτ της 3ης Νοεμβρίου ή Σελήνη διήλ-θε από την 10α 20' τ'ό Σκορ-πιού σ'τόν σεληνιακόν άστερι-

— 'Ας έλθωμε τώρα ε'ς τ'ό δεύτερον δεκαπενθήμερον τού μηνός.

Τό δεκαπενθήμερο αυτό φαίνεται πολύ άλυτότερο δυ-σοίκον από τ'ό τελευταίο δε-καπενθήμερο τού 'Οκτωβρίου. 'Εν τούτοις άποφεύγετε να άρραβωνισαθήτε ε'ς τ'ό δεκα-πενθήμερον αυτό, διότι άρρα-βώνες σημαινούν έλπίδες, σγέ-δια, τ'ά όποια δέν είναι φρό-νιμο να κινή κανείς σ' αυτές τις δεκαπέντε ήμέρες. Πολύ ό-λγυότερο δέν πρέπει να γί-νουν τα γυμνά. Διότι τ'ά πα-νιά που θά γυγνιθούεν είναι ένδεχόμενο να μ'ή έχουν κα-λήν ύγεια.

Μά, παρά την ύπόσχεσί του, πέρασε ένας μήνας καί μ'ητε άλ-λο γραμά έστειλε στη Ρέα, μή-τε έφυγε.

Στο μεταξύ εκείνη τυογραφε :

— Δέν μπορώ να καταλάβω τί σ' έκανε ν'αλλάξης γνώμη καί ν' άποφασίσης ν'άφωδν σ'τη Ρόδο. 'Ο,τι όμως κι' άν σ' έκανε να τ'ά άποφασίσης; Καλός ν'άφωδν, θά σέ περιμένω με άγωνία καί θά μετρώ τις ώρες που θά περάσουν ε'ς ότου σ' άντικρυσώ, ός ότου άκούσω τη θεία φωνή σου, ως ότου τ'ά μάτια μου σ' έβδν. Σέ φέ-γω με μου μ'α μέρα θά φά-σής κι' έγώ θά φροντίσω για τί συνάντησί μας.

— 'Ας έλθωμε τώρα ε'ς τ'ό δεύτερον δεκαπενθήμερον τού μηνός.

Τό δεκαπενθήμερο αυτό φαίνεται πολύ άλυτότερο δυ-σοίκον από τ'ό τελευταίο δε-καπενθήμερο τού 'Οκτωβρίου. 'Εν τούτοις άποφεύγετε να άρραβωνισαθήτε ε'ς τ'ό δεκα-πενθήμερον αυτό, διότι άρρα-βώνες σημαινούν έλπίδες, σγέ-δια, τ'ά όποια δέν είναι φρό-νιμο να κινή κανείς σ' αυτές τις δεκαπέντε ήμέρες. Πολύ ό-λγυότερο δέν πρέπει να γί-νουν τα γυμνά. Διότι τ'ά πα-νιά που θά γυγνιθούεν είναι ένδεχόμενο να μ'ή έχουν κα-λήν ύγεια.

ΕΘΕΛΟΝΤΑΙ. ΠΑΥΣΑΤΕ ΠΥΡ!

Κατωτέρω δημοσιεύμεν προσφάτως έντυπώσεις Γάλλου δημοσιογράφου εκ του Ισπανικού μετώπου. Η έφημερίς του ηδελφού νά εξοικριώσῃ—έξ άσφαλής της διαδεχόμενης συζητήσεως που γίνεται επάνω στο ζήτημα της άπεχωρήσεως των έδελοντών—ποίνων γνώμην έχουν και οι... έδελονταί αυτοί. Καί ο ειδικός άπεσταλμένος της περιγράφει τις έντυπώσεις που είχε από συνολίας του με έδελοντάς διαφόρων ένδικήτες, στην απελευθερωμένη επί ένα χρόνον και πλέον από τον άδελφον σκοτωμένον χώραν. Διαβάστε τις :

Διέσχισα τα χαρακώματα της Ούνιβερσιτάρις, τα κρυμμένα άμφοι του Δυτικού Κήπου, τας όπας αί όποιαι έχουν άνοιγῃ υπό το βαρὺ γῶμα τῶν Ολβεράτες ντε Χαράμα. Είς την 12ην μερωρῖαν με όπεδένθησαν εἰς τὸν άντρον τῶν τρεῖς μάγειροι: εἰς Γάλλος, εἰς Ἀγγλος καί εἰς Γερμανός. Σέ ένα ηγνάνι άνεκόχλασαν δύο φέτες χοιρομέρι. Φλοῦδες τεσσάρων αυγῶν έρρίφθησαν από τὸν κατακρημνισμένον οἰκίσκον, εἰς τὸν όποῖον εὔρε καταπύγιον τὸ μαγειρείον της μερωργίας. Πῖνω ένα μεγάλο ποτήρι άσπρο κρασί καί έρωτώ:

— Λοιπόν, παιδιά, τί γίνεται αὐτή η ύπόθεσις της άποχωρήσεως των έδελοντών;

— Δέν βαρύνεσαι! Θά έχου- με κρὸν πολύ αυτόν τὸν γει- μάνα. Καλλίτερα θά ήταν νά μάς έστέλτανε ζεστά ροῦχα.

Αὐτά τά λόγια ήσαν τοῦ Γερμανοῦ. Ο Γάλλος χοινομέ- λωσε ειρωνικά καί εἶπε: «Δέν μάς χρειάζονται καί τόσο ροῦ- γα! Ἀς μάς έστέλταν γυναι- κες, αὐτές μάς λείπουν. Μερι- κές ημερές ακόμη φάσκουν γιά νά γίνω άγιος Ἀντώνιος».

Ατάραχος ὁ Ἀγγλος, γε- μίζει την πίπα του με καπνὸ καί λέγει: «Ο Ἦντεν καί οί φίλοι του μπορεί νά έχουν μ' έλα ταῦτα δίκια. Γιατί νά μήν άφήσουν τούς Ἰσπανούς μό- νους τῶν νά τελειώσουν τὸ μάτς; Ἐπὶ τέλους δικὸς τους εἶναι ὁ πόλεμος».

Ο Φρίτε φωνάζει με τρώ-

μον: «Ε, λοιπόν, συνάδελφε, άν σέ άκούγε ὁ πολιτικός έ- πύροπος!...».

Καί ὁ Γάλλος, σερβίροντας τὰ αυγά στο πιάτο μου, προσ- θέτει εἰς εἰδίς άπαντήσεως: «Ο πολιτικός έπίτροπος; Ἀσ- τὸν, μήν τοῦ εἰπά καμμιὰ βα- ρεῖα κουβέντα!...».

Υπάρχουν ἐκεῖ κάτω παλ- ληκάρια με όρμη, έθελονταί της τύχης, παλληκάρια που μποροῦσαν νά ήσαν καί εἰς τὴν λεγεώνα. Ἀλλ' άπαρτί- ζουν τὴν μειονοψηφίαν. Καί ἐκεῖνοι δίμω, άρπαγμένοι από τὸ περιβάλλον, πῖρων τὴν συνήθειαν νά συζητῶν καί νά μάγωνται.

Ἐνας άπ' αὐτοῦς τούς πα- λεμιστάς, τούς γεμάτους από δυσπιστία, γυρίζει από τὰς έ- πάλλξεις που στρέφονται πρὸς τὸν Μόνικλο. Ψάχνει τὴν τρέ- πη του καί μοῦ δειγνεί μίαν έ- φημερίδα τοῦ αντιπάλου: «Κῦττα τί ήδρα έγὼ σήμερα τὸ πρωτ' έπανά σ' ένα αἰγιά- λωτο». Τὴν παίρνω. Βλέπω τὸν τίτλο. Ἦτα ἡ ημερησία Ἐλ Αρριπτα, ποῦ βγαίνει στην Παμπλεούνη. Σφοδρὰ επιθέσεις κατά τοῦ γαλλικοῦ αλέκτορος, που τὸν ύβρίζει τὸν καυμένον άσχη- μα. Ο άνθρώπος μοῦ άποσπά τὴν εφημερίδα από τὰ χέρια καί μοῦ φωνάζει: «Λοιπόν, θέ- λουν νά μάς διώξουν τώρα; Μήπως πρέπει νά τούς ζητή- σωμε καί συγγνώμην;!».

Σκληρά εἶναι ἡ ζῳή τῶν μαχομένων εἰς τὰς πεδιάδας της Μαδρίτης, εἰς τὴν Ἰσπα- νίαν, χώραν θερμὴν, ήδονι- κήν, όπου ἡ γυναίκα ζῇ γιά τὸ τραγοῦδι καί τὴν άγάπη, πολλὸ δὲ λιγώτερο στην Μα- δρίτη, όπου κατέρχεται ὁ ά- ξὺς άνεμος από τὰς σιέρρας, όπου πέφτει μιά ψιλλή βροχή, που νομίζει κανεὶς πὸς κατε- βαίνει από ψυγεῖο, όπου ὁ θό- ομβος της καστανιέτας άντι- κατεστῶθῃ με τὸν πάγον των έκρηγνυομένων ορίδων.

Εἰς Ἀρκάνθας, εἰς ένα άμ- πρί σκαμμένο σέ κατωφέρεια, συνάμιλλαν με τούς άνθρώ- πους—τραγλοῦτάς, που ἦ-

σαν συνηθισμένοι με- τὴν λάμπουσαν ά- σφαλτον τῶν πόλεων.

— Βέβαια, άρκετὰ πλέον βάσταξε ἡ ύ- πόθεσις αὐτή, ύπερ- αρκετὰ μάάλιστα—μοῦ εἶπαν οί άνθρώποι.

Η Λαχτάρα μιάς Εύας...

Αὐτὸ δαιτυπῶνα στο στρατό- πεδο... Καί βέβαια, τὸ ἰδανικό εἶναι ένα πράγμα καί ἡ φύ- σις άλλο. Πρέπει νά δείξῃ κα- νεὶς τὰ πράγματα ὅπως εἶναι. Ο έξνος πολεμιστής προσ- κροεῖ επάνω εἰς πολλὰς άσ- ράτους κ' ὡ ν α ς ά γ ν ῖ α ς, όταν δέν εὑρίσκειται εἰς περι- φερείας, από τὰς όποιας έ- γουν φύγει οί γυναίκες. Καί στή Μαδρίτη ακόμη εἶναι δύ- σκολο νά βρεθῇ τέτ- α- τέτ με μιά γυναίκα. Ἀκουσας τούς έθνοφρονούς νά παραπονῶν- ται διὰ τὴν έγκοστέαν που ὀ- πβάλλονται. Πολλές φορές, ύπονοῦντες τίς ώραιὰς νοση- κόμους, λέγουν: «Πρέπει λοι- πὸν νά πῶσά κανεὶς τὰ μοῦ- τρα του διὰ νά γνωρίσῃ τὸ γάδωμα γυναικεῖο χερσί;».

Ἐδὼ οί πολεμιστάί έχουν κεφάλια άγρύστια: Ἐνας άρ- γηγός τῶν τάνκς, παλαιὸς πο- λευόμενος στὸν τόπο του, μοῦ λέγει:

— Νά άποσυρθῶμε εμεῖς οί έδελονταί; Κουταμάρα. Ἀν ήθελα νά μάς έδιδασίαν τὰς δυνάμεις, θά τούς έπαίρ- ναμε άμέσως καί θά έτελείω- ναμε έτσι γρήγορα.

Αὐτοί, ἴσως, νά μή θέλουν τὴν άνάκλησι τῶν έθελοντῶν, γιὰτί δέν έχουν ποῦ νά κατα- φύγουν καί τί νά κάνουν.

Τὸ έπάγγεμα τοῦ πολιτι- κοῦ έπίτροπου δέν εἶναι πλέ- ον, από πολλὸ χρόνο, επι- χείρησις. Ἡ φυλὴ αὐτὴ έβου- σε, έγάθηκα οί άνάξιοι άν- θρώποι, που ήγροντο, πέντε χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ μετῶ-

που, νά ὀμύλῃσουν εἰς τὰ στρατεύματα από τὸν ὕμνου ένός φορητοῦ αυτοκινήτου πλήρους από φυλλάδια. Σή- μερ' ὁ άρχηγὸς με τὸ λῶνι ὕπερβαινε τὸ πρόγμαμα έμπρὸς από τούς άνδρες του. Ἐγνώρισα πλέον από εἰκοσι από αὐτούς τούς άρχηγούς. Δεκατέσσαρες έπessan στή μάχη... Ὅσους ήρώτας, μοῦ άπήνησαν με μιά φωνή:

— Τὸ έργο μας δέν έτελείω- σε. Μας εἶναι άδύνατον νά πι- στεῦσωμεν εἰς τὴν άναγκα- στικὴν αὐτὴν άποχώρησιν. Δέν μπορεί νά στηριγῇ σέ κανέ- να σχέδιον λογικό...».

— Οἱ πειθαρχικές τιμωρίες—μοῦ εἶπαν—εἶναι χρέος μί- σους που έξοφλεῖται τώρα κάθε μέρα.

Ξαναφύρεσαν τὰ ρεῦμα- τους, προσήρμισαν τὴν ζώνην τους καί τὴν πανοπλίαν τους καί έπειτα, σχεδὸν άπαθέστα- τα, μοῦ εἶπαν:

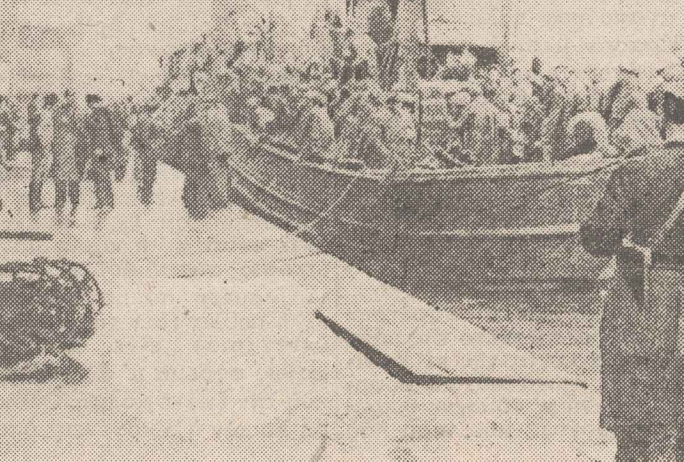
— Ἠλθουμε ἐδὼ με τὴν θέ- λησὶ μας. Με ποῖο δικαίωμα προβάλλουν τὴν αξίωσιν νά ξαναγυρίσωμε προτοῦ τε- λείωσῃ ὁ πόλεμος;

Αὐτοί, ἴσως, νά μή θέλουν τὴν άνάκλησι τῶν έθελοντῶν, γιὰτί δέν έχουν ποῦ νά κατα- φύγουν καί τί νά κάνουν.

Ο άνθρώπος, άφοῦ μοῦ εἶπε καί πολλὰ άλλα, έκού- πισε τὴν λεπίδα τοῦ μαχαί- ριου του στή χλόη καί τὴν έ- θεσε στή θήκη της.

— Πές τε μου—πρόσθεσε γε- λώντας—πιστεύετε ὅτι θά μάς ζητωκραυγάσουν όταν θά φύ- γωμε, ὅπως μάς έζητωκραύ- γασαν όταν ήλθαμε;

ΧΑΡΥ ΓΚΡΕΥ

ΕΝΡΟΠΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΟΛΑ ΤΑ ΝΕΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ & ΦΙΛΜ

Τι θα ιδούμε
καί ποῦθά γλεντήσωμε

«ΠΑΛΛΑΣ»: Πρίν από τὸ ἡλιοβασι- λ ε μ α.— Τὸ έργο αὐτὸ εἶνε από τὰ καλύτερα της έρετινής περιόδου. Τόσο δὲ ένδιαφέρον, γιὰτί παίζει σ' αὐτὸ ὁ τῶσον δημοφιλὴς Γιάν- κης, ποῦ εἶχαμε τόσο καιρὸ νά τὸν ἱδοῦμε. Ἡ ύπόθεσις του στρέφεται γύρω από ένα οικογε- νειακὸ δράμα. Ο Κλάουζεν (Γιάγκης) ποῦ έ- χει χάσει τὴν ήουχία της ζωῆς του από τὸν θά- νατο της γυναίκας του, έρωτεύεται τὴν δακτυ- λογράφου του, που τοῦ δίδει μιά δεύτερη ένο- ς. Κι' αὐτή, παρὰ τὰ χρόνια του, τὸν θαυμά- ζει άρχικά, τὸν συμπαθεῖ κατόπιν, γιά νά τὸν άγαπήσῃ τελικά καί νά δεχθῇ νά γίνῃ γυναίκα του. Τὰ παιδιά του ὅμως—δύο γιοῖ καί μιά άσθεὴς κόρη—κηρύσσονται κατά τοῦ γάμου, προσβάλλουν τὴν άμοιρὴ δακτυλογράφου. Τελικά ὁπαβῶλλον αἰτήρ άπαγορεύσεως γιά τὸν πα- τέρα τους. Ο Κλάουζεν από αὐτὴ τὴν συμπε- ρφορὰ τῶν παθάνει μιά φοβερὴ κρίσι καί τὰ παιδιά του, βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νά πείσουν τὴν νέα νά τοῦ έπιστρέψῃ τὸ δακτυλίδι που θά τούς ήνωσε. Μά ὁ Κλάουζεν νομίζει ὅτι τὸν έγ- κατωλείπει ἡ Βέτερς καί άν εἰπεν ὁ γαστρός καί φίλος του Γκάτγκερ, ποῦ φρονεῖ ὅτι τὸν έμ- ψυχώνει ὁ έρωτας αὐτός, ὥστε νά έξηγήσῃ στή μνηστὴ τοῦ έργοσααρχῆ τί συνέβη καί νά δε- χθῇ αὐτὴ πάλι τὸ δακτυλίδι, ὁ Κλάουζεν θά πέ- θαινε. Ἀλλ' ἡ έξέλιξις έπέρχεται. Ἡ αἰτήσις άπαγορεύσεως άπορρίπτεται, ὁ έργοσααρχῆς παίρνει τὴ θέα του στο έργοσαακί του καί φωνάζει τὴν δακτυλογράφου νά τὴν άπογο- ρεύσῃ τὴ διαθήκη του. Ὑπαγορεύοντας, βλέπει σὰ δακτύλι τοῦ δακτυλίδι, που καί κυττά- ζοντάς τὴν, βλέπει ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ Βέτερς. Ἐ- ται ἡ ύπαγόρευσις διακόπτεται, γιὰτί ὁ Κλάου- ζεν θά περάσῃ πιά τὸ ὅπλοιστο ποῦ βίου του μαζὶ της.

«ΑΤΤΙΚΟΝ»: Τὸ τελευταῖο τραί- νο από τὴ Μ α δ ρ ῖ τ η ς.— Ένα φίλμ από έκείνα που τὴν ὑπόθεσι τῶν εἰσῶς ἡ Ἰσπανικὴ επανάστασις.

«ΙΑΝΘΕΟΝ»: Οἱ έθελονταί τοῦ θανάτου.— Μὲ τὸν Ζάν Μυρά, τὸν Ζυλ Μπερ- ρό, καί τὴν Βίβιαν Ρομάν.

«ΟΡΦΕΥΣ»: Τὸ τ ρ α σ ῖ ο ν φ ὀ ς.— Πρωταγωνιστοῦ οἱ Έρρολ Πλὸν καί ἡ Ἀνί- τα Λουίς.

«ΡΕΣ»: Ἡ βασίλισσα Βικτω- ρία.— Μὲ τὴν Ἀννα Νίγκλ καί τὸν Ἀντολφ Βόλμμυρ, γυρισμένο έπανάλ στην Ιστορία της Βασιλείας.

«ΣΠΑΕΝΤΙΤ»: Ἡ ά γ γ ῆ Σ ο υ ζ ἄ ν α ς.— Ἡ γνωση όπερέττα, με τὴν Μάγκ Λεμον.

«ΣΙΝΕΑΚ»: Νέα έπικρατα ζουρνάλ καί έργα- κια διδασκὰ καί εἰθίμα.

«ΤΙΤΑΝΙΑ»: Ἀ ν ῆ σ υ ρ ε ς ψ υ χ ῆ ς.— Μὲ τὴν Ἀννα Στέν.

«ΜΟΝΤΙΑΛ»: (Επιχείρησις Α. Μακέδου).— Συνεχίζεται με θριαμβευτικὴ έπιτυχία ἡ «Φ ι λ ε ν α δ α μ α ς», τὸν γνωστὸν συγγραφέ- α κ. κ. Παπαδόπουλου καί Γιαννίδη. Μία πολύ έξυπνη καί καλοβαλμένη επιθεώρησις, γιά τὴν όποια άκούονται αἱ καλύτερα κρίσεις από τὴν πρώτη βραδύα που παίχτηκε. Συνι- στοῦμε νά τὴν παρακολουθήσετε.

«ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ»: Συνεχίζεται ἡ Β' σειρά της «Κ ο κ ε τ τ α ς» με νέας σκηνάς, με τούς κ.κ. Μηλιαδῆν, Κυριακὸν, Μακρήν κ.λ.π.

«ΙΝΤΕΑΛ»: Ἡ κ ρ ῖ α μ ε τ ἄ ἔ λ α τ τ ὶ μ α τ α ς.— Τὸ ὕπερογ έργο τοῦ μοναχι- κοῦ συγγραφέως καί συναδέλφου κ. Χ. Κ. Χα- ιροπούλου με τούς κ. κ. Μαυρέαν καί Κοκκίην. Εἶνε ένα έργο θαυμασίας πλοκής, με γλυκεῖα μουσική, όρτιο, με τραγοῦδια που έχουν ὄλην τὴν αὐθαιαντικότητα τοῦ ποιητοῦ καί μουσικοσυ- νθέτου κ. Χρ. Κ. Χαροπούλου καί γι' αὐτὸ δέν ήτο δυνατόν παρὰ ν' άρίσῃ.

«ΚΕΝΤΡΑ».— Τὸ ὁρώσι κέντρο, με τὴν μουσικὴ τοῦ Παπαδοπούλου, ὑπόσχεται μιά ὡ- ραία βραδύα σὸν έπισκέπτῃ του.

«ΜΟΣΤΡΟΦ» (Καποδιστρίου).— Ἡ περιποιη- τικὴ τοῦ διευθυντοῦ του καί ἡ ὁραία μουσικὴ του, κρατεῖ αἰγματοδύτους τούς πελάτες του.

«ΚΑΡΜΕΝ» (Κουβέλη).— Σῶλα πρώτης τά- ξεως, μουσικὴ έκλεκτή, με τὸν δημοφιλὴ ντῆσο κ. Πύρρο, ποῦ γοητεῖ με τὴν γλυκεῖα φωνή του τούς θαυμάς.

«ΣΕΖ ΝΟΥΣ» (Σκαρνατσκά 3).— Τὸ ρο- ντερό τῶν κοσμικῶν με καλὴ ὁρήστρα. Κάθε Πέμπτην καί Κυριακὴν χορευτικὰ τῶτα.

«ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ».— Τὸ ὁρώσι κέντρο, με τὴν μουσικὴ τοῦ Παπαδοπούλου, ὑπόσχεται μιά ὡ- ραία βραδύα σὸν έπισκέπτῃ του.

«ΜΟΣΤΡΟΦ» (Καποδιστρίου).— Ἡ περιποιη- τικὴ τοῦ διευθυντοῦ του καί ἡ ὁραία μουσικὴ του, κρατεῖ αἰγματοδύτους τούς πελάτες του.

«ΚΑΡΜΕΝ» (Κουβέλη).— Σῶλα πρώτης τά- ξεως, μουσικὴ έκλεκτή, με τὸν δημοφιλὴ ντῆσο κ. Πύρρο, ποῦ γοητεῖ με τὴν γλυκεῖα φωνή του τούς θαυμάς.

«ΣΕΖ ΝΟΥΣ» (Σκαρνατσκά 3).— Τὸ ρο- ντερό τῶν κοσμικῶν με καλὴ ὁρήστρα. Κάθε Πέμπτην καί Κυριακὴν χορευτικὰ τῶτα.

«ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ».— Τὸ ὁρώσι κέντρο, με τὴν μουσικὴ τοῦ Παπαδοπούλου, ὑπόσχεται μιά ὡ- ραία βραδύα σὸν έπισκέπτῃ του.

«ΜΟΣΤΡΟΦ» (Καποδιστρίου).— Ἡ περιποιη- τικὴ τοῦ διευθυντοῦ του καί ἡ ὁραία μουσικὴ του, κρατεῖ αἰγματοδύτους τούς πελάτες του.

«ΚΑΡΜΕΝ» (Κουβέλη).— Σῶλα πρώτης τά- ξεως, μουσικὴ έκλεκτή, με τὸν δημοφιλὴ ντῆσο κ. Πύρρο, ποῦ γοητεῖ με τὴν γλυκεῖα φωνή του τούς θαυμάς.

«ΣΕΖ ΝΟΥΣ» (Σκαρνατσκά 3).— Τὸ ρο- ντερό τῶν κοσμικῶν με καλὴ ὁρήστρα. Κάθε Πέμπτην καί Κυριακὴν χορευτικὰ τῶτα.

Τὸ Χόλλυγουντ
Ξαναβρίσκει τὸ σέξ-άππὴλ του

Ἀργά, μὰ σίγουρα, τὸ Χόλ- λυγουντ βγαίνει από τὴν πε- ρίοδο τοῦ πομπωτισμοῦ. Ἡ ὁβόνη έτοιμάζεται ξανά νά δοξάσῃ τὸ ὠραῖο φύλο.

Ἐδὼ καί τρία χρόνια, άπ- τὸν καιρὸ που οί Ἀμερικανοί ήθικολόγοι είχαν τρομοκρατή- σει τούς παραγωγούς με τὸν

Μά μάλιστα συναγωνιστριά της, ἡ Μαρί Κορέλλι, έλεγε πὸς μ' ένα παπαγάλου που μι- λούσε ὅλη τὴν ὥρα, ένα σκύ- λο που περνοῦσε τὰ βράδια της έξω, ἡ Λη δέν είχε άνάγ- κη από κανένα άντρα.

Κι' ἡ Λη λέγει: «Ἐχω ένα ὀμορφὸ ἄπαρτεμάν στη Νέα

Ἄν τ. Β α σ., Ἐνταῦθα.—Λυποῦμαι ποῦ αὐτὸ που ζητεῖτε δέν μπορεί νά γίνῃ. Μόνον τὰ καθάρως κινηματογραφικὰ περιουσιακά δημοσιεύουν άρθρα πάνω σέ τεχνικά ζή- τηματα. Ὅσο γιά τὸ ἄλλο ζήτημα άπει- ροῦθεῖτε στὰ γραφεῖα της «Μέτρο-Κολ- ντύν», ὁδὸς Θεμιστοκλέους.

Π ε τ ρ. Ο ἱ κ., Ἐνταῦθα.—Τὴν διεῦθυνσι- τὴς Λουίς Βελῆς τὴ δημοσιεύσαν παρακα- τῶ, στίς «Διευθύνσεις τῶν άστέρων». Ἡ Λοῦ- πει γεννήθηκε σὸ Σάν Λουίς Ποτὸνι τοῦ Με- ξικού, στίς 18 Ἰουλίου 1910. Εἶναι παντε- ρμένη με τὸν πρωταθλητὴν τοῦ κλεισμά- τος καί γνωστὸν ήθοποιὸ Τζόνυ Βαϊσιούλ- λερ.

Α ἱ κ. Δ ρ ο σ., Ἐνταῦθα.—Βλέπω μ' εὐ- γαρίστησι πὸς ένδιαφέρεθε καί γιά τούς σκηνοθέτες, τούς αθάνατους αὐτοῦς πρωτα- γωνιστάς. Από τούς Ἀμερικανούς προτιμῶ τὸν Σέσιλ ντε Μιλ (γιά τὰ ἱστορικά φίλμ), καί τὸν Λοῦμιερς (κωμεινί). Από δὲ τούς Γάλλους, τὸν Ρενέ Κλαίρ. Φίλμ τοῦ Ζουλιέν Ντυβιέ δέν έχω δὴ ακόμη, μὰ ὅπως έχω άκούσει εἶναι ένας καλὸς σκηνοθέτης καί τὸ τελευταῖο του φίλμ «Ισρὴν ντὲ Μπαλλ» βραβεύθηκε στην κινηματογραφικὴ έκθεσι της Βενετίας.

Π α Ὡ λ. Κ α ν., Ἐνταῦθα.— Ὁ «Κόμης Μόντε Χρίστο» γυρίστηκε γιά πρώτη φορά τὸ 1922 από τὴν «Φίλμ ντ' Ἀρ». Πρωταγω- νιστοῦσαν ὁ Λέων Μαρό κι' ἡ Νέλλυ Κορμὸν. Τὸ φίλμ αὐτὸ άποτελεῖτο από 15 έπεισόδια.

Ο ΣΕΝΑΡΙΣΤΑΣ

Διευθύνσεις άστέρων

— Ρόμπερτ Λίνεν: Robert Linnen, 2, rue Poitevin-Martin, Paris.

— Κριστιάν Στεγγέλ: Christian Stengel, 26, rue Marbut, Paris.

— Μπριάν Ντόνλεϋ: Brian Donlevy, 201 Century Fox Studios, California.

— Λοῦις Βελῆς: Lupe Velez, 732 Rodeo Drive, Hollywood, Calif.

— Φαίη Ράιμ: Fay Wray, 7919, Selma Ave- nue, Hollywood, Calif.

— Φάβερν Μάξτερ: Warner Baxter, 910 Fox Studios, Western Av., Hollywood, Calif.

σεχὼς θά παίξῃ τὸ ρόλο της Λόλας Μοντῆ, ποῦ ὡς γνωστὸ δέν άφησε τὴν φήμη μιάς τιμίας γυναίκας.

Εἰς τὸ φίλμ «Ἀγγελο» ἡ Μάρλεν Ντῆ- τριχ έπιστρέφει ξανά στούς πρώτους της ρόλους.

Ἡ Μπέττε Ντῆβις θά παίξῃ σ' ένα ρόλο ἱδιοκτητρίας καμπαρὲ στο φίλμ «Γυναίκες μαρκαρισμένες».

Τὸ Χόλλυγουντ, λοιπόν, ζητά καί πάλι τὸ «σέξ-άππὴλ». Ἰδοῦ, π. γ., ἡ Ντόροθι Λομῶρ εἰς τὴν «Παρασύσταση». Τὴν είχαν άγκαί- ας γιά τραγοῦδιστριά, μὰ ήταν τόσο χαρι- τωμένη, ποῦ τὴν έντυσαν (!) κατάλληλα καί τὴν έβδωκαν νά παίξῃ στήν «Πρηνικήσσα της Ζούγκλας». Τὸ ἴδιο σπούντιο άγάχρε- τὴν Ὀλμπι Μπράντμαν τῶν Φολι Μπερῆρ. Ἡ δὲ «Μέτρο-Κολντύν» τὴν Μάρλα Σέλτον.

Ἡ Ντόρις Νόλσον, εἶναι μιά ὁλλη νέα, γνωστὴ γιά τὸ σέξ-άππὴλ.

Πρίν λίγον καιρὸ, ὁ κύριος Χέις άπηγό- ρευσε τίς έρωτικές σκηνές «ὀρίζοντες». Ἠλθαδὴ οί ήθοποιοί έπρεπε νά φιλοῦνται, (άν ὤπριγε άνάγκη) ὀρθοί. Μά ἱδοῦ τώρα τὸ «ὀρίζοντι» φίλμ ξαναρχεται νά πάρῃ τὴν παλὴν τὸ δόξα.

Ὅλος ὁ κόσμος θά εὐχαριστῇ γιά μιά μεγαλειότερη ελευθερία σ' αὐτοῦ τοῦ εἰδους τὰ φίλμ, άν φυσικά αὐτὴ δέν έχει σκοπὸ νά βγῇ άπ' τὰ συνεισθημένα δόξα. Κι' αὐτὸ έγ- κειται στὸν καλὸν σκηνοθέτη.

Ἄν τ. Β α σ., Ἐνταῦθα.—Λυποῦμαι ποῦ αὐτὸ που ζητεῖτε δέν μπορεί νά γίνῃ. Μόνον τὰ καθάρως κινηματογραφικὰ περιουσιακά δημοσιεύουν άρθρα πάνω σέ τεχνικά ζή- τηματα. Ὅσο γιά τὸ ἄλλο ζήτημα άπει- ροῦθεῖτε στὰ γραφεῖα της «Μέτρο-Κολ- ντύν», ὁδὸς Θεμιστοκλέους.

Π ε τ ρ. Ο ἱ κ., Ἐνταῦθα.—Τὴν διεῦθυνσι- τὴς Λουίς Βελῆς τὴ δημοσιεύσαν παρακα- τῶ, στίς «Διευθύνσεις τῶν άστέρων». Ἡ Λοῦ- πει γεννήθηκε σὸ Σάν Λουίς Ποτὸνι τοῦ Με- ξικού, στίς 18 Ἰουλίου 1910. Εἶναι παντε- ρμένη με τὸν πρωταθλητὴν τοῦ κλεισμά- τος καί γνωστὸν ήθοποιὸ Τζόνυ Βαϊσιούλ- λερ.

Α ἱ κ. Δ ρ ο σ., Ἐνταῦθα.—Βλέπω μ' εὐ- γαρίστησι πὸς ένδιαφέρεθε καί γιά τούς σκηνοθέτες, τούς αθάνατους αὐτοῦς πρωτα- γωνιστάς. Από τούς Ἀμερικανούς προτιμῶ τὸν Σέσιλ ντε Μιλ (γιά τὰ ἱστορικά φίλμ), καί τὸν Λοῦμιερς (κωμεινί). Από δὲ τούς Γάλλους, τὸν Ρενέ Κλαίρ. Φίλμ τοῦ Ζουλιέν Ντυβιέ δέν έχω δὴ ακόμη, μὰ ὅπως έχω άκούσει εἶναι ένας καλὸς σκηνοθέτης καί τὸ τελευταῖο του φίλμ «Ισρὴν ντὲ Μπαλλ» βραβεύθηκε στην κινηματογραφικὴ έκθεσι της Βενετίας.

Π α Ὡ λ. Κ α ν., Ἐνταῦθα.— Ὁ «Κόμης Μόντε Χρίστο» γυρίστηκε γιά πρώτη φορά τὸ 1922 από τὴν «Φίλμ ντ' Ἀρ». Πρωταγω- νιστοῦσαν ὁ Λέων Μαρό κι' ἡ Νέλλυ Κορμὸν. Τὸ φίλμ αὐτὸ άποτελεῖτο από 15 έπεισόδια.

Ο ΣΕΝΑΡΙΣΤΑΣ

Διευθύνσεις άστέρων

— Ρόμπερτ Λίνεν: Robert Linnen, 2, rue Poitevin-Martin, Paris.

— Κριστιάν Στεγγέλ: Christian Stengel, 26, rue Marbut, Paris.

— Μπριάν Ντόνλεϋ: Brian Donlevy, 201 Century Fox Studios, California.

— Λοῦις Βελῆς: Lupe Velez, 732 Rodeo Drive, Hollywood, Calif.

— Φαίη Ράιμ: Fay Wray, 7919, Selma Ave- nue, Hollywood, Calif.

— Φάβερν Μάξτερ: Warner Baxter, 910 Fox Studios, Western Av., Hollywood, Calif.

σεχὼς θά παίξῃ τὸ ρόλο της Λόλας Μοντῆ, ποῦ ὡς γνωστὸ δέν άφησε τὴν φήμη μιάς τιμίας γυναίκας.

Εἰς τὸ φίλμ «Ἀγγελο» ἡ Μάρλεν Ντῆ- τριχ έπιστρέφει ξανά στούς πρώτους της ρόλους.

Ἡ Μπέττε Ντῆβις θά παίξῃ σ' ένα ρόλο ἱ

ΠΥΡ

ΕΣΤΗΛΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 7ης ΣΕΛΙΔΑΣ

ή καρδιά της. Μα έχει κι' αυτή συνείδηση κι' άς είναι λαθρέμπορος κι' άς σκοτώνονται άνθρωποι με τα τουφέκια που παραδίδει στους έπαιναστές :

— Όχι, Φρεμιέ, του άπαντά. Δεν είναι δυνατόν αυτό που ζητάς.

— Γιατί; ρωτά κατάπληκτος ο Φρεμιέ.

— Γιατί;... Γιατί... δέν... θέλω...

Ο άδωμοτικός νιώθει σαν κά- τι να χάνει μέσα από τα χείλια του. Σάν να τον άποχύνουν γιατί δέν είναι άξιος για την τιμή που ζήτησε. Καί της φωνάζει :

— Δέν μ' άγαπάς λοιπόν;

Τι ν' άπαντήσει η δουτυρομένη γυναίκα; Τι νά έπείη;

— Μα θέλεις τη δόνημα και λέει: — Όχι!...

— Όχι; ρωτά με ραγισμένη φωνή ο Φρεμιέ. Καί την άρπάζει στα χείρια του και την φιλεί φλογερά.

Μά ή "Εντρίτς έχει συνείδηση. Είναι λαθρέμπορος, μά είναι γυναίκα. Καί κατορθώνει να φύγει από την τόσο έπιθυμητή περιπέτεια, από τ' άγκυλώματα που τόσο καιρό περιμένει με λιαχτάρα και νά πάρει ένα νέο άξιωματικό για νά χορήγη ένα τογικό.

Ο Φρεμιέ είναι τοσκιμένος. Θέλει να τρέξη πίσω της. Μά ή υπερφρονειά του τον κρατεί...

Βάζει το παπό του, παίρνει το καπέλο του και φεύγει...

Σέ λίγο βρίσκεται στ' άνατορ- πλικό του... Καί κλεισμένος μες στην καμπίνα του, προσπαθεί να ξεγήνη την άπρόσπτη στάσι της γυναίκας, που νύμψε πός τον άγαπά. Κι' άκόμη την προσβολή που του έκανε ν' άπορρίψη την πρότασί του να την παντρευτεί.

Την ίδια ώρα στο τελωνείο της Καλαμπόκας συμβαίνει κάτι τραγικό.

Ο Λάργκο ένεργώντας τώρα χωρίς τη διαταγή της "Εντρίτς, συνεχίζει το λαθρεμπόριο των όπλων.

"Εκείνη την ήμερα φορτώνει μια νέα άποστολή. Οι κάσες που άνοήθηκαν βρέθηκαν έν τάξει και ή φόρτωσις έπεται.

Ο Ντοντού που νύμψε ότι ή άδοσιμότης έχει δώσει τη διαταγή γιατί δέν την βλέπει πιά άφορ- όλες τις ώρες είναι με το Φο- νοφυλάκων και σημειώνει τα κι- βώτια που φορτώνονται. Σωφικά δέν είναι άξιος για την τιμή που ζήτησε. Καί της φωνάζει :

— Δέν μ' άγαπάς λοιπόν;

Τι ν' άπαντήσει η δουτυρομένη γυναίκα; Τι νά έπείη;

— Μα θέλεις τη δόνημα και λέει: — Όχι!...

— Όχι; ρωτά με ραγισμένη φωνή ο Φρεμιέ. Καί την άρπάζει στα χείρια του και την φιλεί φλογερά.

Μά ή "Εντρίτς έχει συνείδηση. Είναι λαθρέμπορος, μά είναι γυναίκα. Καί κατορθώνει να φύγει από την τόσο έπιθυμητή περιπέτεια, από τ' άγκυλώματα που τόσο καιρό περιμένει με λιαχτάρα και νά πάρει ένα νέο άξιωματικό για νά χορήγη ένα τογικό.

Ο Φρεμιέ είναι τοσκιμένος. Θέλει να τρέξη πίσω της. Μά ή υπερφρονειά του τον κρατεί...

Βάζει το παπό του, παίρνει το καπέλο του και φεύγει...

Σέ λίγο βρίσκεται στ' άνατορ- πλικό του... Καί κλεισμένος μες στην καμπίνα του, προσπαθεί να ξεγήνη την άπρόσπτη στάσι της γυναίκας, που νύμψε πός τον άγαπά. Κι' άκόμη την προσβολή που του έκανε ν' άπορρίψη την πρότασί του να την παντρευτεί.

Την ίδια ώρα στο τελωνείο της Καλαμπόκας συμβαίνει κάτι τραγικό.

FELIX CARR

ΑΠΟΨΕ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

120Ν

Ο Νταϊνθίς ήταν νά σκάση από το καπό του.

Νά νύμψη κάθε φορά ότι έφθανε στο τέμα, ότι πετύχαινε, και κάθε φορά νά την πεινάει :

"Αλλά κάθε άγνοιαρία δά έσήμαινε τελειωμένη έκρηκνισιά. Θα έδειχνε ότι τον ένιωπε ο Πράσινος Δράκος.

Κι' έδωσε διαταγή στ' αυτοκίνη- τα να ξεκινήσουν.

— Καλέτε διαρκώς τον Τζάν Χίρ- στον, διάταξε. Κι' εγώ δά θάίσω- μαι σ' έπαφή μαζί σας. Έμπαρος.

Σάν σίφουνας ξεκίνησαν τ' άμά- ξια.

Ο ίδιος, άνέθηκε στο δικό του και έτέθη εις καταδίωξιν του άπα- γηγένου.

Καλούσε κι' αυτός διαρκώς τον Τζάν Χίρ- στον, αλλά δέν τού άπαν- τούσε.

Τό καυμένο το παιδί, σκεπτό- νταν, πάει κι' αυτός.

"Αλλά, έκείνη τη στιγμή, κατάρ- θωσε νά έλθει σέ μια έπαφή μαζί του.

— Ίνσπεκτορ, έλατε γρήγορα στο ξενοδοχείο, όπου έχετε στείλει την άνεμή της κ. Γουόσλεϊ.

— Έκει είσαι;

— Ναί... Άπληδή άπέσω... Μία γονιά παραινέει... Σέρετε, είδα τον Τζάν Χίρ- στον ολόγυρνον, όπως τον έβρετε, νά κατεβαίη από τ' ά- μάξι που κινηόσασα και νά μπειν στο ξενοδοχείο.

— Έρχομαι άμέσως, άπάντησε ο Νταϊνθίς. Κάλεσε και τ' άλλα α- τόνινητα και τούς έλλωσε κατά διαταγήν μου, νά έλθουν γρήγορα στο σημείο που βρίσκασα και νά μιλήσουν στο ξενοδοχείο.

— Μάλιστα, Ίνσπεκτορ.

Έως ότου φθάση ο Νταϊνθίς έ- κεί όπου είχε σταθμεύσει ο Τζάν Χίρ- στον, πέρασε στιγμές άγωνίας.

Κάθε λέξη του φανόταν αλώ- νος.

Κάθε κομμάτι, κι' ένα δούλο ση- μεί, που, όμως, έπρεπε νά τ' ά- ποτί.

ράση με διασύν, έστω και άν άνέ- τρεπε το άμάξι του.

Μά κατόρθωσε νά φθάση.

Είδε τ' αστυνομικό αυτοκίνητο νά έλθι σταμάτησε, στο σημείο που τού άποδείχθη και μ' ένα άπότομο φρε- νάσμα θρόμβησε πλάι του. Δεν πρό- φτασε όμως νήτε ν' άνοήση το στή- μα του. Δυό άνθρωποι πήδησαν από την άντίθετη πόρτα και δυό πιστό- λια καρφώθηκαν άπάντω του.

— Ίνσπεκτορ, μάς συγχωρείτε, που έπαιν...

— Αλλά κάνουμε το κα- θήκον μας.

Ο Νταϊνθίς, ένιωσαν νά παραλύ- ονται τα χείρια του, νά θολώνη η σέ- νης του.

— Μάς την κατάφερε πάλι ο Πρά- σινος Δράκος, έλεπε. Τώρα...

Μά τώρα τί νά σκεφθί. Στη θέση του σωφρέ βρισκόταν ένας από τούς κακοποιούς, πού φορούσε μά- σκα κι' άβήρυστε τ' άμάξι, ένφ δυό έλλοι του στήριζαν τα πιστόλια τους άπάντω του.

— Ίνσπεκτορ, όχι άνοήσεις, τού είπαν. Μην κινήσεις, μην κινάτεσαι έξω, μη βγάλετε ταμουνιά. Γιατί στην πρώτη παράδασι της έντολής, θά έχουμε ίσοτιες. Καί δέν θά θέ- λουμε βέβαια νά πάθετε κάτι το ά- νευαγέστο.

Μιλώντας έτσι και λέγοντας διά- φερους άπειλές, καλμύμονες με φρα- σιτική λεπτότητα, έφθαναν σέ κάποιο άποκαρτωμένο σημείο της πόλεως.

Έδώ τον παρεκάλεσαν νά δεχθί νά τού δώσουν τα μάτια, άν κι' ό- πως ήσαν κατεβαμένα νά εντύν, δέν έβλεπε έξω, δέν ήξερε πού βρι- σκόταν.

— Για κάθε ένεχόμενον τού είπαν.

Τί νά κάμει;

Δέχτηκε.

Άφινε πιά την τύχη νά τον ά- δηγή. Μόνο αυτή μπορούσε νά τον σώσει.

Τους μάλιστα τον βοηθούσε ν' ά- νασταίη, δτι κινηόσασα τόσο καιρό.

Όταν τού δέδναν τα μάτια, σέ- ντησε νά έπιτεθεί. Άλλ' άντελήθη ότι αυτό ήτοι έπικίνδυνο, ότι δά τά-

παίξε όλα για όλα.

— Άς περιμένο, σκέφτηκε.

Κάπου το άμάξι στάθηκε. Κατό- πιν άνοήσε ν' άνοήση διαστικά μιά πόρτα. Καί στο τέλος κατέβηκε ότι τ' αυτοκίνητο μαρκε κι' έπορεύτηκε.

Ένα φρενάρωμα μάλιστα και τ' αυτοκίνητο σταμάτησε. "Η πόρτα ά- νοίξε και δυό χείρια τον έπασαν.

— Κατέβητε, Ίνσπεκτορ.

— Τί θέλετε, Ίνσπεκτορ;

— Πέθανε, άλλ' άναστήθηκε. Ά- φού μάλιστα διαθύνα και τ' άμάξι εως εδώ.

— Κοροϊδεύεις;

— Τί λέτε ; Εγώ νά σάς κοροϊ- δέω; Εγώ, πού τόσο καιρό ήπι- ρετούσα μαζί σας;

— Κτήνος, έβρυχηθή ο Νταϊνθίς.

— Άι έξι, πού ελε ή ά- λη φωνή, πού την έννοιασε.

"Ηταν εκείνος πού καθόνταν πλάι του με το πιστόλι στο χέρι...

— Έμεις σάς μιλάμε με τον ευγενέστερο τρό- πο... Καί σεις... σεις, θέξετε ένα καλό σας φίλο.

Ο Νταϊνθίς δέν άπάντησε.

Λοιπόν, όμως από το καπό του. — Δεν θά μού πάτετε στα χείρια κάποτε, σκεπτόταν.

Έτσι άδηγήθηκε σέ κάποιο σπιτί. Γι' αυτό ήταν βέβαιος. Καί όποις προχωρούσε, ένιωσαν νά φεύγη το πάτωμα κάτω από τα πόδια του. Με άτραπαλία ταχύτητα, συνήντησε ένα άλλο έπίπεδο και από την ταχύτητα, σπαστήκε χέμα. Κατόρθωσε όμως νά σηκωθεί άπ' όπου, νά τρεχίη πού τον μαντίλι που τού είχαν δώσει τα μάτια του.

Σκοτάδι άπλωνόταν γύρω... Σκο- τάδι πηχτό.

Καί άρχισε νά ψηλαφή τούς τοί- χους. Δεν ήπιχε ναύνα παραθύρο, καμμία έξοδο. Μόνο κάτι έβρεχε... σάν θεάση νερού.

Θά με βασανίσουν τα θρωμό- σματα, σκέφτηκε. "Αλλά νά ίδωμε πού δά κερδίση στο τέλος.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσεχές.

ΚΥΡΙΕΣ διαβείτε με

— Αρχίζετε νά γερνάτε άν...

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΕΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΝΕΑ

... ο κούρεας σας σας λέγει : «Τό κτένισμα της μόδας ; Εύχα- ριστώ... "Αλλά σκεπάζει τα χαρακτηριστικά...»

...μία νέα σας παρωκωρεί τη θέση της στο τραί ή τρεβίται για νά περάσετε.

...νέες γνωριμιές δέν εκπλήρ- σονται όταν μοδάκια πός έχετε κόρη 16 έτών. Κι' όμως παντρε- θήκατε τόσο μικρή !

...παρτηρείτε πός τα κορί- τσια βόσκονται πολύ και σας ξε- φεύγει ένα «Στην έποχή μου» πού θά θέλατε νά μή το έχετε πη.

...ή μοδίστρα σας σας λέγει : «Στην ηλικία σας δέν πρέπει να βιάζεστε ν' άποκρίνετε γιατί χε- λάει το πρόσωπο...»

...σε μιά συνουσία δέν σας ρωτή- σουν : «Δέν είδατε νεοκόμος στον πόλεμο ;

...ένος φίλος του πατέρα σας ζητά τη γνώμη σας άν ή Παρα- σκευεύω ήταν καλύτερη από την Γκρέτα Γκάρμπο στην «Κυ- ρία με τας Καμύλας» και έκπλη- κτος με την δικτατορία με την οποία άποκρίνατε ότι δέν είδατε εις θέον νά έχετε γυνήν.

...οι φίλοι του μικρότερου ά- δελφού σας δέν άστεύονται μα- ζύ σας και άν ή μεγαλύτερη ά- δελφή σας λέγει για τόν έαυτό της και για σας «Εμείς...»

...δέν σας έλκύουν οι μοντέρ- νοι χοροί.

...ή κόρη σας σας λέγει : «Μα- ρί, δώστε μου το πρόσωπο άνα- βροχό σας. "Εσάς δέν σας πη- γαίνει καλόδω...»

ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΗΑΙΚΙΑΝ ΠΟΥ ΛΕΝΕ ΟΤΑΝ...

...άπαντον βιαστικά : «Πήγε μικρός στοδολείο» δόδαξ τέσσε- ροι από τού πιά τάξι πηγαίνει το παιδί τους.

...διακηρύσσουν πός δέν θυ- μούνται καθόλου τον πόλεμο.

...σας ρωτούν την ηλικίαν δέ- λων τών άρσων γυναικών πού γνωρίζετε.

...απορρουν τη δούκισσα πού ούδωσεν πού άπέδεξε ότι μία γυναίκα και σά σαράντα μπο- ρεί νά έμπνεύση φλογερών έρω- τα.

...τρέχουν άντ νά περπατούν άν κι' εινε τελείως περτωτά και μολο- νότι δέν μπορούν νά περπατή- σουν πολλήν ώρα.

...λένε : «Πορσά νά πάω ότι- δήποτε, δέν πορσάω, ένφ πεθαί- νουν της πείνας.

...γεμίζουν με θαυμαστικά τά γραμμάτια σας.

...άνεβαίνουν τις σκάλες τέσ- σερα-τέσσερα.

...ήρτούν νά κάνουν παρέα με κορίτσια για τά έπια άλλοτε έ- λεγαν : «Είστε άνόητα.

...κατακρίνουν τούς άνδρες πού συμπάθουν τις νέες.

...κάθονται έπιμώως χέμα και σκώνονται χωρίς βοήθεια.

...σ' ένα σαλόν σκώνονται μόλις δούν νά μπαίη καμμία γυ- ναίκα πού εινε μόλις ένα-δυό χρόνια μεγαλύτερη των.

...έπιστεπνύουν : «Ο άνδρας μου άρχισε νά γεράζει.

...μυδούν συχνά ή σπανιότητα για την ηλικία τους.

...δέν μπορούν νά συγκρατή- σουν τη διασκέδασι των όταν ό γυός τους πού εινε 17 έτών—και φαίνεται τόσο μεγάλος—τους λέ- γει «Μαμά» ήμνηστώνος δημο- σία ένφ δά μπορούσε νά περπά- σι για μικρός άδελφός.

ΚΑΙ ΤΗΣΣΑΡΑ ΚΡΗΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ...

...δέν θέλουν νά βλέπουν τούς συτραπέδες των.

...λένε για ένα συνομιστικό τού : «Αυτό το παιδί είχε λαυ- πό μύλλον...»

...έναγαμίζουν κατά πύλην σε ένα κόλλο νέων όπου έού- χνασαν άδωλο και δέν γνωρίζουν κανένα.

...λένε σε μιά γυναίκα : «Γί- νη χορεύετε μ' αυτό το περσέ- λη».

Τό νά έλκη και νά συγκροτή τα δέματα των άνδρων ένα γυναικείο πρόσωπο, είναι τό μυστι- κό της δελτικής έπιδερμίδος. Νεανικό δερμα ζωντανό, χωρίς ρυτίδες, χωρίς λεκές, θαλό- σματα, είναι τό αποτέλεσμα της χρήσεως της κρέμας : ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

Αί έκπράσεις θαυμασμού και συχαρητήριων πού έχει στή ένεργητικότη της καθώς και ή πολυετής πείρα των κατασκευαστών της, πείδουν περί της θαυματουργού ιδιότητος της κρέμας ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ C.A.N.E

ΕΡΩΤΑ

— Η γραφολόγος σας άπαντά

Γράψτε μου τ' όνομα σας, την ή- μέρα, τό μήνα και τό χρόνο της γε- νησιόσ σας. Θά σας πώ ένδοξόρον- τα πρόμματα. Πίστε μου άδούη τον πόνο σας. Κάποια συμβολή δά σας δώσω πού μπορέ νά σας χρησιμεύει, ή ο σ τ α λ υ ο ν τ ή ς Α ν δ ρ ο υ.

Κέρκυρα. — Όχι σταθερό χαρακτή- ρος, άν και προσπαθεί να είδα. Κά- ποιο αίσθηματικό έχετε, μά δέν επιδιώ- ζετε νά σταθεροποιήσετε. Τώρα με- τανέστε, άλλ' εινε άργά. Μην άφίστε να σας φεύγουν οι ευκαιρίες.

Α π ο ν Δ α ν ή ν. Κοντοπόλιν. — Νέμματα έπιπράτε, τί θέλατε να θε- ριέστε, κύριε.

Α. Τ. Σέρρες. — Κι' εγώ συμφωνώ με έκείνους πού σας άποτρύνουν. Δεν ειν' εύκολα πράγματα αυτά πού σκεπτε- σθε, όσο ισχυρό χαρακτήρα κι' άν έ- χετε. Θά νουνηγίστε και θά καταστρε- φήτε. Δέν εινε χρυσός ό τι λάμπει. Σωφρηνήτε πρσ ένα άλλο έπιτέλεμα, γαρνιρίσματα με γούνες, μινιάδες καρφιστές με πέτρες.

Επιμένουμε σ' αυτό ! "Ότι λάμπει και προσελκύει τά βέλη- ματα δέν αντιστά. "Όχι σο- ράμεται από σαρνί πού άστρά- φτουν, με τό μικρότερο φως ! "Ο- χι τουαλέτες ντραπέ ! "Όχι του- νίκ !

Ο πλοτός των φορεμάτων συ- νοδεύεται από προσδοσιές πού πρέ- πει ν' άποφύγετε. Ένα πανωφο- ράκι από γούνα σας κάνει νια και ένα άλλο στολισμό με πολ- λές ραφές δά έξουδετέρων έν με- ρεί τη λάμψι της νεότητός σας.

"Όλα τά γυναικικά—πρέπει να τό προσέχετε αυτό—δέν δίνουν την ίδια ηλικία το μαύρο άποστρ- γάν, τό σκούφο, τό ρενάρ άρσάν- τε εινε λιγώτερο νεανικά τού μάτι από τό λούτρι, το πρόβατο των "Ινδιών, τό δασέο. Κά έτα άναγκασμένη, νά μολήσουμε και για τις κάπες : είτε μακρές, είτε έντε κοντές άφαιρούν από τή σιλουέτα πολλήν νεότητα.

"Όσον άφορρά τά χρώματα, πρέ- πει ν' άποφύγετε έκείνα πού εινε πολύ λεπτοκαματωμένα και συ- νοδεύονται από πολυσύνθετο δο- νεμα. Π.χ. τό γκριζό από καφέ, τό πρασινωπό κίτρινο και θάνατά έύλα πού λήγουν σέ από. Δέν παροράζουν καθόλου σέ μιά...προ- γματικά νέα γυναίκα.

ΠΑΝΤΕΣ

1) Οπιάστε ένα ποσό με ίνα- λογία 50 γραμμάρια καλής ποι- ότητας τοαγιού σέ ένα λίτρο νε- ρό. Ρίξτε το έστω νερό λίγο-λί- γο και μην άφήστε νά γύη πε- ρισσότερο από πέντε ή έξι λεπτά.

2) Χώστε τρία λίτρα άπ' αυτό τό ποσό έστω πάνω σέ τρία με- γάλα λεμόνια κομμένα σέ μι- κρές φέτες.

3) Προσθέστε 1250 γραμμα- ρία ζάχαρι.

4) Προσθέστε σ' αυτό τό άφέ- ψημα με τη ζάχαρι και τό λεμό- νι τρία λίτρα ροδύ. "Αν θέ- λετε τό άνακατέψετε χωρίς όμως νά τό ταραξάτε.

5) Το άφινετε νά κρυσώσει, τό φιλτράρετε και τό πιουναλά- ρετε.

Χρησιμοποιείται πολύ έστω, ά- γνό ή γερωμένο ή παγωμένο με τριμμένο πάγο.

Χρησιμοποιείται και φτηνή διαμάνη, πού συγκεντρώνει και "Ελληνες της Αιγύπτου.

Κι' άπάντα ή "Ερημόμη- λος, με τ' άγρίμα της — τό- πος κυνηγιού όπτερογος.

Καί πιο κάτω ή Θήρα, ή Σαντορίνη, με την άπλη ζωή της και με τό ηφαιστείο της, πού κάποτε θυμώνει και τότε έλνει πύ όπτερογό το θέμα.

Ένα πύ όπτερογό στή Σαντορί- νη καταστροφή δέν έφερε με- γάλη.

Κυκλοδέρει! Νησιά όπτερογος, διαμάνη πού "Ελληνικό πέ- λος, πού λούζεσθε στις σια- ροφέντες θαλάσσεσ και στού ήλιου σ' άπορρ φως, πρέπινά σας ίδούν όλοι από κοντά, για νά νιώσουν άλαφρή την ψυχή τους και τό πνεύμα τους πύ ήσους...

ΜΙΝΟΣ Κ. ΑΝΑΡΟΥΛΙΑΚΗΣ

ΟΙ ΑΘΗΝΟΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Από τού έπομένου φύλ- λου εισέρχονται εις την συναρταστικήν άγών των. Άναμεινόμενοι όλοι, νά διαβάσθι καταπλη- κτικές ιστορίες, πού τό- σο άρσά τις εμφανίζει ό εκλεκτός συνάργισ- τής μας, Πειραιώτης συνα- δελφος.

Κ. Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Ο ΜΟΥΡΟΥΖΗΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Από τό άλλο φύλλο ή 2α συνέχεια των έξωφρε- νικών άνακρίσεων τού Μου- ρουζή.

Μία Πραγματική Ιστορία γέ Ειυόνας Νεον μέσον εύκολον δια νά φανείσθε φρέσκη και Νέα

Είς τας 6, ύστερα από μία σκληρή ήμερα, έχει πρόσ- σμπο κούρασμένο και ρυτιωμένο.

Είς τας 6,45' με- ταχειρίζεται αυτή την νέα μαγική πού- δρα «4 σε μία», έ- χουσαν εξαρετι- κήν λεπτότητα και όπου κρατά άπ' όλης έπιδερμίδος σας, ώστε νά είναι άπολύτως άδύορα- τος. Άκόμη και αλ

Είς τας 7 φανέ- ται φρέσκη και νέα με θαμνάσιο χρώμα.

καλλίτερά σας φίλα δέν θά φαν- τάζουν ποτέ ότι το θαμνάσιο χρώμα σας δέν είναι άποκατα- στον μέρος της φυσικής σας ω- ραιοτήτος. Έξω, υπό την βροχή ή τον ήλιον, τα θαλάσσια λουτρά και τις παρτίδες τένις, έντός κα- τά τον χορόν, εις τας υπερβερ- σιμ

Σάτυρα

Ο ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ

25

«Η μαμμά Λαγίνα...
Κυττάξετε, παιδιά μου, τον μα-
καρίτη τον πατέρα σας που
περνά».

Παρατράγουδα

(Παρωδία του γνωστού τραγουδιού
του «Ατίκι»).

— Πολλούς έχουν τρελλάνει
— δυο «μαϊρά» μάτια

Πολλοί καταστραφάραν για «μα-
(στανά»

Πολλές καρδιές τὰ «γκρίζα»
— κάνουν κομμάτια.

Μὰ ἐγὼ φοβάμαι τὰ... «γ α λ α ν ά!»

Αὐτὰ μοῦ εἶπε ἕνας φίλος συμφορὰ
(του

Ποῦ εἶχε μάτια γ α λ α ν ά... ἡ πε-
(θερά του !

□□□

(Παρωδία τοῦ τανγκό «Θάρθω μὴ
νύχτα μὲ φεγγάρι»).

— Θάρθω μὴ νύχτα μὲ... σ φ ο υ γ -
(γ α ρ ε

νὰ σοῦ τὰ σ β ὺ σ ω

Καὶ τὴν παλὰ τὴν παροιμία

νὰ σοῦ θυμίσω

«Ἐδῶ ἂν ὅλα τὰ πληρώνουμε» κοντέ

Τὰ «βερεσέδια»... δὲν π λ η ρ ὶ -
(ν ο ν τ α ι ποτέ...

Αὐτὰ τραγουδοῦσε προχτές γεμάτος
(χάρη

Κάποιος πού χρῶσταγε, σὲ κάποιον
(ταβερνιάση

ΣΩΤΟΣ—ΑΣΩΤΟΣ

Ἀναπόδα!

Μὲ πιάνει ζ α λ η στὴν... κ ο ι λ ι ά

Καὶ κ ὁ ψ ι μ ο στίως... ἀλλοῦς

Ὅταν σὲ βλέπω ἔξαι μικρὴ

Νὰ μοῦ κοιτάρης μ' ἄλλους !

Ἀνάθεμά τὴ μάννα σου

Τὴ πολυκοινοπομπία

στὸ σκέλο εἶχεν... κ ὁ κ α λ α

Καὶ εἰς κίενα... φάλα.

ΕΓΩ

Μοντέρνα πύησι

Θάρθω μιά... μ ἔ ρ α πού θά βγῇ...

Καὶ κάποιος... ἡ λ ι ο ς θ' ἀνα-
(τείλῃ

— κάποιος... ὁ ρ ἄ δ ν

Νὰ μοῦ φωτίσῃ τὴς ψυχῆς μου

... τὸ σ κ ο τ ἄ δ ι !

Γιὰ τὴν καρδιά μου... κ α λ ο κ α ἱ ρ ι

— ἰά σιμώνει

Τὴ φ λ ὶ γ α τὴς νὰ σβύσῃ

— κάποιος... χ ἰ ὁ ν ι

Νὰ ἡ στυγμὴ... τὴ βλέπω

— νὰ ἐγγίξῃ

Ἔρχεται ! Κι' ἂν δὲν ἔρθῃ... θρά-
(σε ρῦζι !

ΤΣ-ς

ΜΑΓΙΚΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ ΤΗΣ «ΕΥΡΩΠΗΣ»

Τζογές καὶ Κατινάκι ἀλληλογραφοῦν λιγάκι

«Τὸ Κατινάκι, πού μοντέρνο ἔχει γίνεῖ
ζητάει νὰ μπαῖνι στὴν ταβέρνα γὰ τὰ πίνῃ.
Μὰ ὁ Τζογὲς πού τέτοια κόλπα δὲ γουστάρει
τ' «ἀπαγορεύει» καὶ ἐγγράφως τὴν προγιάζει !».

Ἀγαπημένε μου Τζογέ,
μὲ τὸ κοστουμι τὸ ριγέ,
πού πάει κόντρα στὰ κοστουμιά τὰ μοντέρνα

Θέλω σταράτα νὰ μοῦ πῆς
ἂν εἶναι τάχατες ντροπῆς,
τὸ νὰ εἰσέρχῃς ἡ γυνὴ εἰς τὴν ταβέρνα !

Τῶγω παράπονο, ρέ σύ,
ἀφοῦ φοβάω γιὰ κρασί
νὰ μὴ μ' ἀφίνης νὰ πατήσω στὴν ταβέρνα.

Νὰ λάβω μέρος ἐνεργῶ
στὸ κάθε γλέντι σου κι' ἐγώ,
Καὶ νὰ ρουφήξω εἰς τὸ κέφι μου μιά στέρνα!

Εἶναι τῆς μόδας δηλαδὴ,
καὶ ἡ γυναῖκα, ἐπειδὴ
ἔχει μεράκια καὶ νταλκάδες, νὰ τὰ πίνῃ.

Κι' ὁ κόσμος ὅτι θέλει ἄς πῇ
αὐτὴ νὰ γίνεται στουπὶ,
στοῦ «Γιούλη» ἢ στοῦ «Στάθη» ἢ στοῦ «Λαῖνῃ»

Καὶ νὰ στὸ πῶ κι' ἀπ' τὴν καλὴ
ὅσο κι' ἂν πῆς δὲν ὠφελεῖ,
Γλέντι σωστὸ χωρὶς γυναῖκα, βρὲ δὲ γίνεται

Νόχης καὶ ντάμα ἀπαιτεῖ
κι' ἂν θές νὰ μάθῃς τὸ γιατὶ
Χωρὶς γυναῖκα τὸ κρασί δὲν πίνεται !

Κάθεσαι μόνος στὰ καρφιά,
Δὲν ἔχει καμμιὰ ὠμορφιά
Τὸ κέφι τῆς ταβέρνας σου τὸ κάνει

Ἄν στὸ τραπέζι σου χαζέ
σὺν τῷ κρασί, σὺν τῷ μεζέ,
εὐρίσκεται κι' ἀνάλογο... φ ο υ σ τ ἄ ν ι !

Ὅταν γλυκὰ μερακλωθῇς
Καὶ... «ἀσμα» θές νὰ ξηγηθῇς
Μέσ' στὴν ταβέρνα ἡ γυνὴ πρώτη θ' ἀρχίσῃ

Μὲ τῆς ὀρχήστρας τὸ βιολί
κι' ἕνα ταγκὸ γλυκὸ πολὺ
Περιπαθῶς καὶ μὲ νταλκά θὰ τραγουδήσῃ.

Κι' ὅταν στὸ κέφι τῆς θάρθῃ
θὲ νὰ τὴ δῇς νὰ σηκωθῇ
Γιὰ νὰν τὸ γλέντι τῆς κομπλὲ καὶ στὴν
(ἐντέλεια

Καὶ θὰ χορέψῃ ὅσο μπορεῖ
μὲ καβαλλιέρους ὅσους βρῇ
ὥς πού νὰ πέσουν τῆς ταβέρνας τὰ θεμέλια.

Αὐτὰ τὰ γλέντια ἐγὼ ποθῶ
καὶ στὴν ταβέρνα σὰν θαρθῶ
Θὰ σοῦ σκαρώσω ἕνα τέλειο γλεντάκι

Νὰ δοκιμάσῃς φυσικὰ
γιὰ νὰ μὲ παῖρνεις ταγτικὰ
Νὰ σ' ἀποδείξω πὼς γλεντᾷς... **Τὸ ΚΑΤΙΝΑΚΙ**

Ρέ σαχλαμάρα, Κατινιῶ,
μὲ ξέρεις, καὶ μὲ τὸ στανιὸ
μοῦ προσπαθεῖς νὰ μὲ τυλίξῃς στὰ μοντέρνα

Μὲ τί ἀναίδεια μοῦ ζητᾷς ;
Πὼς ξένα οἰκόπεδα πατᾷς ;
Καὶ θέλεις σὺ, νὰ εἰσχωρήσῃς στὴ ταβέρνα;

Δὲ ξέρεις τάχα πὼς ἐμεῖς
Τῶγουμε ζήτημα τιμῆς,
Ὅπως τὸ λέει καὶ τὸ... **π ι ν ι κ ὸ μ α ς**
(δίκαιο)

Προνόμιο ἄ ρ σ ε ν ι κ ὸ
Νάχοιμ' ἐμεῖς μοναδικὸ
Τὸ... «ἡ ταβέρνα νάνε ἐπάγγελμα ἄ ν τ ρ ῖ -
κ ε ι ο »;

Φουστάνι νάμπη δὲν μπορεῖ,
τὸ θηλυκὸ δὲν εἰσχωρεῖ
μέσ' στὴν ταβέρνα, καὶ σοῦ κάνω αὐτὴ τὴ
(δήλωσῃ

Στὸ λέω ξανά, κι' ἄκου μωρή
Εἶν' ἡ ταβέρνα... **ί ε ρ ῇ**
Καὶ συνεπὼς δὲν ἐπιδέχεται... **β ε β ῆ λ ω σ η**

Τὴν πόρτα δὲν τὴν παρατᾷς ;
Καὶ τίς «γυναῖκες» μὴ κυττάς
Ταβερνιαρεῖοι πού βρεθῆκανε μέσ' στὴν τα-
(βέρνα νὰ τίς μπάσουνε

Κι' ἂν οἱ μπεκρήδες μας ποτὲ
φτάσουν νὰ γίνουν δικαστοὶ
«Γιούλη» καὶ «Στάθη» καὶ «Λαῖνῃ»... **θ ἄ**
(κ ρ ε μ ἄ σ ο υ ν ε ι !

Προσωπικῶς ὁμολογῶ
τοῦλάχιστον, ὅτι ἐγώ
Θὰ ἀντιδράσω σ' ἕνα πείσιμα σας ρεζήλυκο

Τὸ «στέκι» μας τὸ ἱστορικὸ
Τὸ ταβερνεῖο τὸ ἄ ν τ ρ ῖ κ ὸ
Νὰ μὴ τὸ κάνετε κι' αὐτὸ... **ἄ ρ σ ε ν ι κ ὸ**
(θ ἡ λ υ κ ὸ !

Φαντάσου νὰ ἀξιώθῃ
νάχω παρέα σὰν μεθῶ
ἕνα «φουστάνι» πλάι... **ρ ἔ** κόσμῃ ἀληθίρῃ

Νὰ λέω «ἐβίβα» σέ... **γ υ ν ῇ**
ἄντε ρέ πλάση οὐτιδανή,
Θέ μου συχώρεσέ με καὶ μνήσθητί μου
(Κύριε !...

Φαντάσου, νὰ μερακλωθῶ
Καὶ ἕνα ἄσμα νὰ ποθῶ
καὶ ν' ἀρχηνίσῃ τὸ μπουζούκι μὲ γλυκειὰ
(διπλοπενιά

Κι' ἀπ' τὸ πιστὸ αὐτὴ στουπὶ
νὰ μοῦ γκαρίξῃ καὶ νὰ πῇ
Τὸ... **Σ ο υ ρ ῶ μ ἔ ν η**, θάρθω πάλι στὴν

ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ ΟΠΛΟΝ

— Ψηλά τὰ χέρια.

Καθαριοῦς

Ἡ κυρία.— Ἐλπίζω ὅτι

ἀγαπᾷς τίς γάτες.

Ἡ νέα ὀ π η ρ ἔ τ ρ ι α.—

ὦ! πολὺ! Τὶς βρίσκω πολὺ χρή-
σιμες γιὰ νὰ καθαρίζουν τὰ πά-
τα.

□□□

Ἀφηρημάδα

Οἱ ἐπιστήμονες εἶναι συχνὰ πο-
λὺ ἀφηρημένοι. Ἐνας καθηγητὴς
παντρεύθηκε τὴν νεαράν ἐπιμελή-
τριά του, μίαν ξοιθὴν καὶ χρι-
στωμένην χημικόν.

Τὴν ἐπομένην τοῦ γάμου ὁ κα-
θηγητὴς ξυπνᾷ, κυττάει τὴν σύν-
τροφόν του καὶ φωνάζει ἀμέσως:

— Δεσποινίς Ἀντανιάδου, τί κά-
νετε μέσα στὸ κρεβάτι;

□□□

Μεταξὺ

φιλενάδων

— Πόσο χρονὼν εἶσαι Ἰουλίτ;

— Εἴκοσι δύο.

— Μὰ στὸ 1927 πού παντρεύτη-
κες γιὰ πρώτη φορὰ, ἦσουν πάλι

εἴκοσι δύο !...

— Νόμιζα ὅτι μπορούσες νὰ φυ-
λάξῃς τὸ μυστικόν μου.

— Τὸ φύλαξα μὴ βδομάδα φί-
λη μου. Ἄν τὸ κρατοῦσα περὶ σ-
σότερο θὰ χαλοῦσε.

Ἡ παλιὰ μας γειτονιά !».

Θὰ γίνω ἐγὼ ἔξω φρενῶν,
οὐδεὶς λαχρεῖ πιά κανὼν,
Θὰ τῆς πετάξω, ὅ,τι βρῶ, στὰ
(μοῦτρα πρόχειρο

Κι' ὅταν πολὺ μερακλωθῇ
καὶ θέλει καὶ νὰ... **α γ ο ρ ε υ**
(θ ἡ »,

Θὰ τὴ χορέψω στὸ
(ταψὶ σὰν τὸν σκα-

(τς ὀχοίροι !

—

Αὐτὰ τὰ λίγα θὰ σοῦ πῶ
Κι' ἂν τῶβαλες ἐσὺ σκοπὸ
Κάθε βδομάδα νὰ μ' ἀνοίγῃς
στὰ γράμματά σου καὶ
(πληγές

Ἀδιαφορῶ ἂν μ' ἀγαπᾷς
Ἀπὸ κεῖ ποῦ ῥθες νὰ μοῦ πᾷ
Ἄε στὸ καλὸ σου μιά γιάπᾶν
(τὰ σοῦ δηλώνει...

— Λοιπόν, γιὰ νὰ ἀδυνατίσετε, θὰ τρᾶτε τρεῖς φρυγανιὲς τὸ μεσημέρι καὶ

τρεῖς τὸ βράδυ, ἐπὶ ἕνα μῆνα.

— Καλὰ, γιὰτρέ. Ἀλλὰ αὐτὲς τίς φρυγανιὲς θὰ τίς τρώγω πρὶ ἢ μετὰ τὸ

φαγητόν;

